**Nr. 3 Poznań, dnia 15 stycznia 1927 r. 1927**

# Dziennik Urzędowy

## Województwa Poznańskiego

Wiersz dwułamowy kosztuje jeden złoty. Cene poszczególnych numerów oblicza się według arkuszy. Arkusz kosztuje 50 groszy.



## Dział urzędowy.

### 22.

### Rozporządzenie policyjne w przedmiocie nabywania, pozbywania i noszenia broni oraz amunicji.

Na zasadzie postanowień §§ 6, 12 i 15 Ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. (Zb. Ust. str. 265) oraz §§ 137 i 139 Ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. Ust. str. 195) za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, zarządzam na obszar Województwa Poznańskiego, co następuje:

§ 1.

Oprócz przemysłowców i kupców, uprawnionych do wyrabiania i sprzedaży broni oraz amunicji, nie wolno nikomu gromadzić albo przechowywać zapasów broni i amunicji.

§ 2.

Krótką i długą broń palną wszelkiego rodzaju wraz z należącą do niej amunicję, sztylety i długie noże myśliwskie — wolno sprzedawać i pozbywać tylko osobom, które wykażą się kartą na broń, opiewającą na dany rodzaj broni i na nazwisko nabywcy (kupującego), o ile zaś chodzi o broń myśliwską, za okazaniem przez kupującego prawidłowo wydanej karty myśliwskiej.

Przemysłowcy uprawnieni do sprzedaży broni i amunicji (§ 1) są obowiązani prowadzić w swym składzie sprzedaży książkę, do której winni zapisywać pod liczbą bieżącą w każdym poszczególnym wypadku:

1. datę sprzedaży,
2. rodzaj (Nr. broni) i ilość sprzedanej broni oraz amunicji,
3. imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania kupującego,
4. liczbę i datę karty na broń względnie karty myśliwskiej oraz władzę, która dokument ten wydała.

Książka winna mieć trwałą oprawę i zawierać strony ponumerowane liczbami bieżącemi.

Przed użyciem należy książkę tę przedłożyć celem zaopatrzenia w pieczęć urzędową miejscowej Władzy policyjnej, która potwierdza równocześnie ilość stron.

W książce tej nie wolno nic wycierać, wszelkie zapisy muszą być czytelne, nie wolno jej również niszczyć całkowicie lub częściowo bez zezwolenia miejscowej władzy policyjnej.

Również na każde żądanie władzy policyjnej i organów Policji Państwowej należy książkę tę przedłożyć do wglądu.

§ 3.

Krótką i długą broń palną wszelkiego rodzaju, broń sieczną (szable), sztylety i długie noże myśliwskie mogą nabywać i nosić tylko te osoby, które uzyskały kartę na broń ewentualnie kartę myśliwską, opiewającą na dany rodzaj broni.

Osoby te są obowiązane kartę na broń mieć przy sobie i okazać ją każdej chwili na żądanie organów władzy policyjnej względnie Policji Państwowej.

§ 4.

1. Osoby wojskowe mogą nabywać krótką broń palną (rewolwery i pistolety automatyczne) kalibru 6, 3 i 9 mm., jedynie na podstawie piśmiennego pozwolenia, wydanego przez ich bezpośredniego przełożonego.

Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego broń i służy jako dowód sprzedaży broni osobie do kupna uprawnionej.

2. Funkcjonarjusze P. P. mogą nabywać na własność krótką broń palną wszelkiego kalibru, o ile broń ta ma być używana jednocześnie do celów służbowych, tylko na podstawie imiennego pozwolenia, wystawionego przez Komendanta Powiatowego P. P., względnie Komisarza P. P. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego.

3. Funkcjonarjusze P. P., kupujący broń palną wyłącznie do własnego użytku i nie mającą służyć dla ekwipunku oraz do celów służbowych, podlegają przy jej kupnie tym samym przepisom, co i osoby cywilne i winni się wykazać pozwoleniem Władzy administracyjnej.

4. Nabywanie amunicji do krótkiej broni palnej, oraz nabywanie broni białej (siecznej) może być dokonywane przez osoby wojskowe i funkcjonarjuszów P. P. za okazaniem legitymacji służbowej.

§ 5.

Bez osobnego pozwolenia wolno nosić broń:

1. Osobom, które z mocy swego urzędu lub zawodu są uprawnione do noszenia broni przy sobie (odnośnie do przepisanego rodzaju broni).
2. Członkom stowarzyszeń, którym przysługuje prawo noszenia broni w granicach uprawnień.
3. Osobom noszącym karabele przy polskim stroju narodowym.

§ 6.

Władzami powołanemi i upoważnionemi do wydawania kart na broń są: miejscowe Władze policyjne (burmistrz, komisarz obwodowy, Prezydenci miast wydzielonych), w których rejonie policyjnym petent posiada swoje stałe miejsce zamieszkania. Wyjątkowo może Miejscowa Władza policyjna, w której rejonie petent **czasowo przebywa,** wydać kartę na broń, po zasięgnięciu opinji Władzy policyjnej miejsca stałego zamieszkania petenta, winna jednak niezwłocznie uwiadomić o tem władzę właściwą do wydania karty na broń (ze względu na stałe miejsce zamieszkania petenta).

Karty na broń należy wydawać najwyżej na przeciąg jednego roku, z zastrzeżeniem każdoczesnego odwołania. Karty na broń można wydawać osobom, które ukończyły przynajmniej 18 lat życia, zachowują się pod każdym względem bez zarzutu i które wykażą istotną potrzebę noszenia broni, o ile oczywiście władza powołana do wydawania karty na broń uzna tę potrzebę za dostatecznie udowodnioną, oraz o ile bezwarunkowo nie będzie zachodziła obawa niewłaściwego użycia posiadanej broni.

Osobom poniżej 18 lat można wydawać jedynie karty myśliwskie i to za okazaniem piśmiennego zezwolenia ojca lub opiekuna.

Karta (zezwolenia na noszenie broni) na broń ma zawierać:

1. Nazwę władzy, która kartę wydała,
2. Nr. kontrolny,
3. imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zawód, dzień, miesiąc, rok i miejscowość urodzenia posiadacza karty,
4. opis odnośnej broni,
5. termin ważności karty i klauzulę o każdoczesnej odwołalności,
6. szczegółowy opis osoby (wzrost, twarz, włosy, oczy, usta, nos, szczególne znamiona) lub w to miejsce naklejoną fotografję,
7. własnoręczny podpis posiadacza karty i
8. datę, podpis i pieczęć urzędową władzy wystawiającej.

Za karty na broń pobierać będą komisarze obwodowi należną opłatę stemplową od podania (wniosku) i od samej karty na broń oraz opłatę za blankiet.

Burmistrzowie względnie Miejskie Urzędy policyjne pobierają należne opłaty administracyjne oraz zwrot kosztów blankietu.

Opłatom wyżej podanym nie podlegają karty na broń, wydawane na piśmienne żądanie Władz i Urzędów państwowych lub samorządowych, urzędnikom, którzy muszą przy sobie nosić broń w związku z pełnieniem obowiązków służbowych (np. niektórzy urzędnicy pocztowi, kolejowi i t. p.).

§ 7.

Karty na broń, które wskutek odwołania zezwolenia na noszenie broni oraz wskutek upływu czasu, na jaki zostały wydane, straciły swoją ważność, należy składać **bezzwłocznie** u tej Władzy, która je wydała względnie u Władzy, powołanej do wydawania kart na broń, ostatniego miejsca stałego zamieszkania.

Odwołanie zezwolenia na noszenie broni przez Władzę, która zezwolenia udzieliła, może być piśmienne lub protokólarne.

§ 8.

Odstępowanie karty na broń innej osobie jest stanowczo wzbronione.

§ 9.

Przekroczenia powyższych postanowień będą karane grzywną do 60 zł względnie w razie nieściągalności grzywny odpowiednią karą aresztu.

Oprócz tego może być orzeczone i dokonane obłożenie tymczasowym aresztem nielegalnie noszonej broni, a nadto może być orzeczona konfiskata takiej broni przez Władze sądowe.

§ 10.

Zabrania się nabywania, pozbywania i noszenia granatów ręcznych, węży gumowych oraz wszelkiego rodzaju broni kolnej, siecznej i palnej, ukrytej w laskach i t. p.

Przekroczenia tego zakazu podlegają karze przewidzianej w ust. 9—10 § 367 kodeksu karnego z dnia 15 maja 1871 r.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a jednocześnie traci moc obowiązującą Rozporządzenie policyjne w przedmiocie nabywania, pozbywania i noszenia broni i amunicji z dnia 14 maja 1925 r. L. dz. 12660/25. II. (Dziennik Urzędowy Województwa Poznańskiego Nr. 24/25, poz. 310).

Poznań, dnia 30 listopada 1926 r.

L. dz. 35312/26. II. Wojewoda: **Bniński.**

**23.**

**Rozporządzenie weterynaryjno-policyjne Wojewody Poznańskiego w sprawie pryszczycy.**

Celem stłumienia zarazy pryszczycy u zwierząt racicowych, uchylając tutejsze rozporządzenie weterynaryjno-policyjne z dnia 6 kwietnia 1926 r. — L. dz. 10410/26. I. — oraz z dnia 16 kwietnia 1926 r. — L. dz. 12690/26. I. — (Dz. Urz. Woj. Pozn. Nr. 15 i Nr. 18 r. 1926) na zasadzie § 16 i nast. ustawy pomorowej z dnia 26-go czerwca 1909 r. (Dz. Ust. Rz. str. 519) oraz odnośnych rozporządzeń Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządzam, co następuje:

**I. Zagrody zapowietrzone.**

§ 1.

Odnośnie do zagrody zapowietrzonej, to jest tej zagrody, gdzie urzędowo stwierdzono zarazę pryszczycy względnie gdzie się znajduje zwierzę podejrzane o zarazę względnie o zarażenie się, obowiązują szczegółowe przepisy, wydane przez miejscowe Władze policyjne za porozumieniem się z dotyczącym powiatowym lekarzem weterynaryjnym, który tymczasowo zarządzenia odnośne wydaje właścicielowi na piśmie po myśli przepisów § 154 i nast. V. A. V. G.

**II. Obwód izolacyjny.**

Do tego obwodu, utworzonego przez odnośnego Starostę za porozumieniem się z właściwym powiat. lekarzem weterynaryjnym, zostaną z mocą brzmienia §§ 161 do 165 powołanych przepisów wcielone zagrody, w których stwierdzono zarazę pryszczycy.

Sąsiednie zaś zagrody lub cała odnośna miejscowość zostanie wcieloną do tego obwodu izolacyjnego tylko w tych wypadkach, w których miejscowe okoliczności tego wymagają.

§ 2.

1. Przy głównych wejściach do obwodu izolacyjnego winny być umieszczone tablice z trwałym i wyraźnym napisem: „Pryszczyca! zagroda (miejscowość) zamknięta".

2. Wszystkie zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy, świnie) w obwodzie izolacyjnym muszą być trzymane w oborze względnie chlewie.

3. Wszystkie psy w tym obwodzie izolacyjnym muszą być trzymane na uwięzi względnie prowadzone na smyczy.

4. Wszystek drób winien być trzymany w zamknięciu z wyjątkiem gęsi i kaczek, które tak powinne być umieszczone, aby nie mogły opuścić zagrody względnie swego ogrodzenia.

5. Wprowadzenie, przywóz, przeprowadzenie zwierząt racicowych do tego obwodu izolacyjnego, przejazd zaprzęgami zwierząt racicowych lub przepęd przez obwód ten jest wzbroniony. Na wyprowadzenie z zagrody zapowietrzonej zwierząt racicowych na rzeź do miejsca uboju w tym obwodzie izolacyjnym zezwolić może odnośny Starosta w porozumieniu się z dot. pow. lekarzem wet. i tylko pod warunkiem, że zwierzęta te zostaną przewiezione na wozie pod dozorem policyjnym.

Na wprowadzenie do obwodu izolacyjnego zwierząt racicowych na chów zezwolić może Wojewoda. Wprowadzanie zwierząt racicowych do zagrody zapowietrzonej jest bezwarunkowo zakazane.

6. Zwierzęta kopytowe zagród zapowietrzonych mogą być używane poza zapowietrzoną zagrodą, o ile przed opuszczeniem tej zagrody kopyta zostaną każdorazowo dostatecznie oczyszczone i odkażone.

7. Rzeźnikom, mniszkarzom, handlarzom i wszystkim osobom, uczęszczającym w sposób domokrążny od zagrody do zagrody, wstęp do zagród zapowietrzonych jest zakazany.

Tudzież wstęp do obór, chlewów i pomieszczeń, gdzie się znajdują zwierzęta racicowe, w

całym obwodzie izolacyjnym jest osobom wyż (7) wspomnianym zakazany.

8. Wstęp do obór i pomieszczeń, gdzie się znajdują zwierzęta dotknięte pryszczycą, jest wogóle wzbroniony, a dozwolony tylko właścicielowi, jego zastępcy, lekarzowi weterynarji oraz osobom, którym właściciel zlecił oprzątanie i pielęgnowanie tych zwierząt. Osoby, zajęte w zapowietrzonej ubikacji, mogą ją opuścić jedynie po każdorazowem dokładnem oczyszczeniu, odkażeniu rąk, odkażeniu obuwia i zewnętrznego ubrania, którem się stykały z choremi lub podejrzanemi zwierzętami.

9. Nie wolno zatrudniać dla obsługi zwierząt racicowych w zagrodzie zapowietrzonej osób, które mają styczność z obcemi zwierzętami racicowemi.

10. Znajdujące się w obrębie zagrody zapowietrzonej przedsiębiorstwo, do którego uczęszcza większa ilość osób z obcych zagród, musi być zamknięte aż do wygaśnięcia zarazy i do uchylenia zarządzeń weter.-policyjnych, dotyczących tej zagrody.

§ 3.

1. Przy wejściach do zagród zapowietrzonych i przy wyjściach z obór, gdzie się znajdują chore zwierzęta, winne być na czas trwania zarazy urządzone i stale utrzymywane stosowne urządzenia, zawierające środek odkażający, dla odkażenia osób, opuszczających daną zapowietrzoną oborę względnie zagrodę.

2. Drogi prywatne, wiodące od publicznych traktów do odnośnych zagród, muszą być zamknięte dla wszelkiego ruchu publicznego.

3. Ścieki, wiodące od obór zapowietrzonych, miejsca przed wejściami do obór tych, ścieki gnojówki, muszą być przynajmniej raz dziennie zlane mlekiem wapiennem lub wysypane proszkiem wapna.

§ 4.

Wszelkie przyrządy stajenne, które miały styczność z zwierzętami choremi lub podejrzanemi lub z ich produktami, albo odchodami, muszą być przed użyciem poza zagrodą zapowietrzoną oczyszczone i odkażone.

§ 5.

Oddawanie mleka z zagród, położonych w obwodzie izolacyjnym, dozwolone jest tylko po uprzedniem ogrzaniu do 70° C. na przeciąg 30 minut lub do 85° C. przez 1 minutę.

Przytem pozostawia się nienaruszony obowiązek przegotowywania zbiorowych odpadków z mleka (mleka odtłuszczonego, serwatki, maślanki i t. p.) w zbiorowych mleczarniach, jakoteż obowiązek każdorazowego odkażania konwi od mleka przed ich wydaniem z mleczarni zbiorowej właścicielom (3% roztworem sody).

Miejsca zajazdowe przed mleczarniami zbiorowemi, rampy i t. p. muszą codziennie po ukończonym przywozie mleka, ulec odkażaniu przez zlanie ich rzadkiem mlekiem wapiennem.

§ 6.

Z zagród zapowietrzonych nie wolno doprowadzać klaczy do stanowienia w zagrodzie obcej, jakoteż nie wolno doprowadzać klaczy z obcych zagród do zagrody zapowietrzonej celem stanowienia.

§ 7.

Usuwanie nawozu z obór zapowietrzonych dozwolone jest jedynie w formie złożenia go na kupę w obrębie zagrody (przy uniknięciu rozwlekania go poza swem miejscem wyznaczonem), przyczem nawóz musi być codziennie obficie zlewany rzadkiem mlekiem wapiennem, albo też przykryty odpowiednią warstwą nawozu końskiego.

W wyjątkowych wypadkach wywóz nawozu zakażonego lub gnojówki z zagród zapowietrzonych może się odbywać tylko za osobnem zezwoleniem miejscowej Władzy policyjnej, za porozumieniem się z odnośnym pow. lek. wet., przy przestrzeganiu warunków, które tenże przepisze (uszczelnione wozy, uniemożliwiające rozwlekanie nawozu), a nadto pod tym warunkiem, że nawóz ten zostanie na polu w sposób przewidziany § 14 ustęp 1 i 2 przep. o dezynfekcji przy chorobach zaraźliwych u zwierząt skopcowany lub natychmiast przyorany. Pozatem przy wywozie należy unikać drogi publicznej, a o ile to jest niemożliwe, musi droga ta każdorazowo być zlaną rzadkiem mlekiem wapna.

§ 8.

Ubój zwierząt racicowych zagrody zapowietrzonej może się odbywać tylko w razie konieczności i to w tej samej zagrodzie zapowietrzonej i przy zachowaniu środków ostrożności, uniemożliwiających rozwleczenie zarazy, a zasadniczo winno się odbywać pod nadzorem urzędowego lekarza weterynaryjnego. Urzędowy lekarz weterynaryjny w razie rzezi z konieczności wykonać musi badanie mięsa. Skóry, rogi, racice zwierząt chorych na pryszczycę muszą przed wywiezieniem z zagrody ulec przepisanej dezynfekcji.

Na wyprowadzenie zwierząt racicowych, przeznaczonych na natychmiastową rzeź z niezapowietrzonej zagrody, a położonej w obwodzie izolacyjnym, może zezwolić Starosta (Prezydent miasta), ale tylko na rzeź w tej samej miejscowości zapowietrzonej pod warunkiem, że bezpośrednio przed wyprowadzeniem odnośnego zwierzęcia całe pogłowie zwierząt racicowych danej zagrody zostanie przez właściwe-

wego urzędowego lekarza weterynaryjnego zbadane i uznane za wolne od zarazy; na dalsze wyjątki zezwolić może Wojewoda.

§ 9.

Paszy objętościowej z zagród zapowietrzonych nie wolno wywozić; na wyjątki zezwolić może Starosta za porozumieniem się z pow. lek. wet., a to tylko w odniesieniu do paszy, co do której bezwarunkowo należy przyjąć, że nie zawiera zarazków pryszczycy.

§ 10.

Wełnę owiec z zapowietrzonej zagrody wolno wywozić tylko w workach gęsto utkanych i szczelnie związanych (zaszyte).

Padliny zwierząt chorych i wszelkie ich części wolno wywozić tylko przy przestrzeganiu jaknajwiększej ostrożności, uniemożliwiającej rozwleczenie zarazy.

§ 11.

W zagrodzie zapowietrzonej nie wolno dopuszczać żadnych urządzeń, połączonych z zbiorowiskiem większej ilości osób.

**III. Obwód ochronny.**

Do tego obwodu ochronnego, utworzonego przez p. Starostę (Prezydenta miasta) w porozumieniu z właściwym p. pow. lekarzem wet., zostaną wcielone wszystkie miejscowości, położone w promieniu conajmniej 15 klm. od miejscowości danego obwodu izolacyjnego. Przy tworzeniu obwodu tego należy uwzględnić nietylko 15 klm. odległości od miejscowości danego obwodu izolacyjnego, ale także miejscowe stosunki. (§ 168 V. A. V. G.)

§ 12.

W miejscowości odnośnego obwodu izolacyjnego, jakteż w promieniu conajmniej 15 kilometrów od tejże miejscowości zakazuje się:

a) odbywania targów i jarmarków na zwierzęta racicowe, z wyjątkiem targów rzeźnych, na targowiskach na zwierzęta rzeźne, jakoteż wyprowadzania zwierząt racicowych z tego obwodu na targi i jarmarki. Zakaz ten odnosi się również do urządzeń podobnych do targów;
b) handlu zwierzętami racicowemi;
c) urządzania licytacyj zwierząt racicowych. Zakaz ten niema zastosowania do licytacyj zwierząt we własnej niezamkniętej zagrodzie właściciela, jeżeli rozchodzi się tylko o sprzedaż takich zwierząt, które były w posiadaniu licytującego conajmniej przez ostatnie 3 miesiące;
d) urządzania publicznych wystaw zwierząt racicowych. Na wyjątki z zakazów, podanych pod a—d niniejszego, zezwolić może Wojewoda.

§ 13.

Na całym obszarze Województwa Poznańskiego wolno załadowywać i wyładowywać zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy i świnie) na kolejach żelaznych tylko za każdorazowem indywidualnem zbadaniem wysyłanych zwierząt przez odnośnego państwowego lekarza weterynaryjnego względnie lekarza weterynarji, upoważnionego przez Wojewodę do tej czynności urzędowej i wystawieniem świadectwa zdrowotności.

§ 14.

Na całym obszarze Województwa Poznańskiego obowiązane są wszystkie mleczarnie zbiorowe, oddawać odpadki mleczarskie (zbierane mleko, serwatkę, maślankę) tylko po uprzedniem przegotowaniu do 90 stopni i po przepisowem odkażeniu wszystkich konwi mleczarskich, używanych do przewozu mleka, 3% roztworem sody.

§ 15.

Przekroczenia przepisów tego rozporządzenia, które nabiera mocy obowiązującej z chwilą ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Poznańskiego, będą karane po myśli dz. III przepisów karnych powołanej na wstępie ustawy pomorowej.

Poznań, dnia 31 grudnia 1926 r.

L. dz. 40180/26. I. Wojewoda Poznański.

**24.**

W miejsce p. Władysława Koralewskiego, administratora dóbr w Baszynach, zamianowałem p. **Wacława Bączkowskiego,** kierownika szkoły w Orpiszewie, urzędnikiem Stanu Cywilnego, a w miejsce p. Oskara Heinzego w Baszynach, p. **Stanisława Bielawnego,** gospodarza w Orpiszewie, I zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Orpiszewa w powiecie krotoszyńskim.

Poznań, dnia 21 grudnia 1926 r.

L. dz. 38938/26. I. Wojewoda Poznański.

**25.**

W miejsce p. Jana Strzyżyńskiego, sołtysa w Sieńsku, zamianowałem p. **Piotra Konwińskiego, rolnika** w Długiejwsi, I zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Sienno w powiecie wągrowieckim.

Poznań, dnia 27 grudnia 1926 r.

L. dz. 39335/26. I. Wojewoda Poznański.

**26.**

Celem tępienia drapieżników wyłożyła majętność Trzcielin na swym terenie truciznę (strychina).

Dopiewo, dnia 5 stycznia 1927 r.

**Litkowski,** komisarz obwodowy.

## 27.

W myśl § 26 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. Ust. R. P., Nr. 71, poz. 412) o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych z dn. 15 lipca 1925 roku (Dz. Ust. R. P., Nr. 97, poz. 682) zarejestrowani zostali w poczet mierniczych przysięgłych następujący miernicy:

| L. porząd. | Nazwisko i imię | Siedziba biura zarejestrowanego mierniczego przysięgłego |
|---|---|---|
| 1 | Łebiński Witold | Poznań, ul. Spokojna 7 |
| 2 | Lesiński Kazimierz | Poznań, Chełmońskiego 9 |
| 3 | Mann Zdzisław | Poznań, ul. F. Ratajczaka 36 |
| 4 | Rzyski Stanisław | Poznań, ul. Ogrodowa 10 |
| 5 | Borsa Józef | Poznań, ul. Spokojna 7a |
| 6 | Wlekliński Witalis | Poznań, Plac Wolności Nr. 9 w lokalu Spółki Parcelacyjnej Ziem Zachodnich |
| 7 | Całka Leon | Bydgoszcz, ul. Wesoła 15 |
| 8 | Buryan Stanisław | Poznań, ul. Podgórna 2a |
| 9 | Wielgosz Tadeusz | Poznań, ul. Słowackiego 37 |
| 10 | Podhorecki Michał | Poznań, ul. Kręta 5 |
| 11 | Starczewski Hieron. | Poznań, Plac Wolności Nr. 9 w lokalu Spółki Parcelacyjnej Ziem Zachodnich |

Poznań, dnia 24 grudnia 1926 r.

L. dz. 218/26 VIII. M. Wojewoda Poznański.

## 28.

Na podstawie § 35 Rozporządzenia Wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych z dnia 11 maja 1922 r. do ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dziennik Ustaw Nr. 36/1922 r., poz. 310), podaję do wiadomości, że zostały wydane odpisy następujących zagubionych kart ewidencyjnych:

| Liczba porz. | Nazwisko i imię | Karta ewidencyjna | | | Uwaga |
|---|---|---|---|---|---|
| | | egzem. Nr. | wystawiona przez | dnia za licz. porz. | |
| 1. | Ziemer Hermann z Dziemionny, powiat inowrocławski | 1 | Wojsk. Kom. Pob. Koni w Złotnikach Kujaw. | 2. 7. 1924 r. 151/VIII | koń, klacz, kara z gwiazdą, 7 lat, wzrost 153 cm. |
| 2. | Scheel August z Dziemionny, powiat inowrocławski | 1 | dto. | 2. 7. 1924 r. 534/VIII | koń, wałach, gniady, lewa, tylna korona, 7 lat, wzrost 145 cm. |

Poznań, dnia 31 grudnia 1926 r.

Liczba dziennika 40430/26 I. Wojewoda Poznański.

Tłoczono w Drukarni Państwowej w Poznaniu, ulica Składowa 3.